

Bo brž se znočilo,
že kliče s polja:
to je oznanilo,
modrino neba

vpij vase do roba,
slutnjo oči:
to je zvestoba,
nič drugega ni,

zvestoba širjavi,
katera je vse,
oznanilu, ki pravi,
kako to brž gre,

ta krog menjevanja,
ta čudežni sij,
pijanost molčanja,
nič drugega ni.

Prevedel Božo Vodušek

D - V L A K

Gottfried Benn

Rjav ko konjak. Rjav ko list. Rdečerjav. Malajskožolt.
D - vlak Berlin — Trelleborg in baltske plaže.

Meso, ki nago hodi naokrog.
Do ust od morja zagorelo.
Zrelo sklonjeno k helenski sreči.
Hrepenenje — srp. Poletje, kje si že!
Že je predzadnji dan septembra.

Strnišče, zadnji mandelj zeva v nas.
Zorenje, kri, utrujenost.
Bližina dalij zmede nas.

Rjava moška barva se meče na žensko rjavino.

Ženska je nekaj za eno noč
in če je lepa, še za naslednjo.
Potem pa spet ta biti-s-sabo-sam!
To večno beganje! Ta onemelost!

Ženska je nekaj, kar dehti.
Neizrekljivo! Umri! rezeda.
V njej je jug, pastir in morje.
Na slehernem pobočju kakšna sreča.

Svetla ženska rjavina oblega temno moško rjavino:

Dajte, držite me, padam!
Tako sem utrujen v zatilju.
Ah, ta vročični, sladki,
poslednji vonj iz vrtov.

ZVEZDE POGLEJ, ODSEVE

Gottfried Benn

Zvezde poglej, odseve
luči, morje, nebo,
kakšne pastirske speve —
temne — od onstran neso,
ti tudi, ki glasno si klical
in si premislil že vse,
spusti po nemih stopnicah
se za poslancem temè.

Pošlè so ti rime in miti —
čas, da odideš navzdol,
ne more več predte stopiti
legija novih bogov,
ne njihovi dvori ne črke
v kamnu in Evfrata sij —
Ahajka, v dežele mrke
temnega vina nalij!

Bitja solzé, bolečina,
čas, ki je bil ali je,
z odtekanjem tega vina
cvete in odteka vse,
seva eon za eonom,
več ni o kopnem sledu —
zdaj sanje, bogove in krono
vrni temačnemu slu.

SPEVI

Gottfried Benn

I.

O, ko bilí bi svoji praočetje!
Le kepa tople sluzi sred močvar.
Življenje, smrt, rojevanje, spočetje
bi nemo strujali skoz našo tvar.

Zelenkast algin list, samo ameba,
v dežjú izprani prod, navzdol težèč.
Že trup libele, že perot galeba
je mnogo — in trpela bi preveč.

II.

Nevredno je ljubiti, koprneti
in ničev up je, vsak brezup, porog.
Bogovi smo, z otožnostjo prežeti,
vendar pogosto nam je v mislih bog.

Mehak zaliv... Temoten mir v vejevju.
Zvezde ko težko cvetje iz snega.
Neslišno panterji drse po drevju.
Vse je obala... Večen je klic morjá — —

Prevedel Peter Levec